

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semenške ulice,
št. 2. Naročnika pa: Upravi-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 4.

V Ljubljani, dné 26. februarja 1903.

Leto I.

LEON XIII.

Deklamacija pri spominski slavnosti petindvajsetletnice pape-
ževanja Nj. Svetosti — v Alojzijevišču, 8. febr. 1903.

Na jug noeoj nam mlada misel plava,
Kjer vspenja vedno modro se nebó,
Kjer mirta dremlje, palma tiho sanja,
Kjer trte se ob oljkah kvišku pnó,
Kjer pômlad večna, zdi se, da kraljuje
In zemljo s solneem svojim osrečuje.

Na jug, — v kraljestvo starodavne slave,
V deželo Muz in zvestih njih sinov,
Čez Apenine, čez ravni prostrane
Tjadol do svete Tibere bregov,
Do mesta večnega, ki božja sila
Svetá narodom ga je utrdila.

Pod kûpolo v svetišča veličastvu
Tam galilejski revni ribič spi,
In na prestolu njega neomajnem
Upognjen starček poznih let sedi —
O Leon, k Tebi po nevidni poti
Razvila misel naša je peroti!

Kakó je dober naš Gospod nebeški!
Do Petrovih Te je ohranil let:
Umirala je pomlad za pomladjo —
Usahnil starosti ni Tvoje evet,
Kot da nebesa, ki so Te poslala,
Na Tebi svojo moč naj bi kazala...

O Leon, polni sladkega veselja
Praznujemo mi slavni praznik Tvoj:
V ljubezni, ki jo vžiga močna vera,
Ponižno klanjamo se pred Teboj,
V zvestobi, ki ljubezen jo poraja,
Do Tebe naša srčna misel vstaja.

Resnice žejne so te duše naše,
Resnice Ti človeštvu kažeš luč;
V svetišča koprnijo naša sreča,
Pri Tebi do svetišč je božjih ključ;
Po delu za svoj narod koprnimo —
Ti vzor si naš, kako naj zanj živimo...

Zato do Tebe vstaja naša misel
Na ta Tvoj veliki slovesni god,
In k nebu želja naših sre se dviga:
O, naj Te še ohrani nam Gospod,
Naj ob življenja bežnega zatonu
Še enkrat dneve pomladi Leonu!!

M. O.

1878. — 1903.

Petindvajset let.

Po vsem katoliškem svetu se razlega v teh dneh glas veselja: Leon XIII. je učakal Petrova leta v Rimu!

Petindvajset let — papež! Sicer se obhajajo vsepovsod vsake vrste petindvajsetletnice, a papež biti petindvajset let, to se je zgodilo sedaj — šele tretjič, kar stoji katoliška cerkev.

Kdo bi bil pričakoval!

Od sv. Petra, prvega papeža, do prednika Leonovega, slavnega Pija IX., ni bilo nobenemu papežu dano doživeti v tej visoki in prečastni službi toliko število let. Doslej je edini sv. Peter papeževal v Rimu 25 let, prej pa v Antiohiji 7, skupaj torej 32 let. Mislilo se je sploh, da nobenemu papežu ne bo dano prekositi v letih Petra na apostolskem sedežu v Rimu.

Ko se je tedaj bližal čas, da je imel Pij IX. dopolniti 25 let kot papež, izražali so kardinali bojazen, da ga utegne Bog prej k sebi poklicati, kajti kar še nobenemu izmed prednikov ni bilo dano, težko da bi bilo njemu edinemu. Sv. oče pa je na te pomisleke šaljivo odgovarjal: „Non est dogma — Ni verska resnica“, namreč to, da bi ne mogel doseči Petrovih let. In res, Pij IX. je dopolnil 25 let in še skoro 7 povrh, skupaj nekaj nad 31 let.

Ko so po njegovi smrti dne 20. svečana l. 1878. kardinali volili mu naslednika in se je vedno več glasov zbiralo na kardinala Peccija, sedanjega papeža, tedaj se je branil te časti, rekši: „Jaz sem prestar; če mene izvolite, boste morali kmalu zopet voliti.“ Bil je star takrat 68 let, (Pij IX. pa pri izvolitvi šele 54).

Kardinal Pecci je bil izvoljen, izbral si je ime Leon XIII., in danes je tega — petindvajset let.

Oba papeža, Pij in Leon, sta živela v posebno hudih časih za katoliško cerkev, pa sta zato tudi uživala posebno skrb in varstvo Previdnosti božje.

Leon XIII. je obhajal kot papež že več jubilejev (slavnostnih obletnic): l. 1887. petdesetletnico mašništva, l. 1893. petdesetletnico škofovstva, l. 1898. šestdesetletnico mašništva. In letos obhaja kar trojni jubilej: šestdesetletnico (biserni jubilej) kot škof, petdesetletnico (zlati jubilej) kot kardinal in petindvajsetletnico (srebrni jubilej) kot papež. Dne 2. marca pa

bo nastopil 94. leto svojega življenja. In kakó je pri teh letih čvrst in čil na duhu! Kakšni so ljudje pri devetdesetih letih navadno! Otročji, slaboumni, na pol na onem svetu. Leon pa ima v teh izredno visokih letih, kakršnih le malokdo doživi, bistro glavo, glavo, kakršne je treba za vladanje ogromnega kraljestva katoliške cerkve.

Pa recite, da nad tem častitim možem ne čuje na poseben način Previdnost božja!

In kako slavna so ta leta, v katerih on vodi in krmari čolnič Petrov!

Ni nam mogoče vsega naštevati, kaj je naš slavni jubilar Leon XIII. v 25 letih svojega vladanja storil za razširjanje in povišanje sv. cerkve, v slavo božjo in v blagor izročene mu čede. Na vse plati vesoljnega sveta je obračal svojo skrb, svoje očetovsko oko, obračal se do vseh narodov, med katerimi je nam Slovanom pokazal posebno ljubezen in nas imenoval za posebne namene božje odločene, do vladarjev, do škofov, duhovščine in vernikov, tudi do razkolnikov, krivovercev in nevernikov, da bi vse privabil v hlev Kristusov, da bi utrdil kraljestvo božje na zemlji,

in privedel kar največ duš v kraljestvo božje v nebesih.

Za koliko je katoliška cerkev v dnevih Leonovih na zunaj napredovala, smo že zadnjič s številkami izrazili. Pa tudi znotraj se je kraljestvo božje utrdilo.

Pomislite, kako se je v teh letih povzdignilo in poživilo versko, nabožno življenje med katoličani! Res so nasprotniki cerkve mnogoštevilni in hudi, toda na drugi strani vidimo zelo vesele prikazni probujajoče se katoliške zavesti in katoliškega življenja. Koliko se sedaj več moli, kako se sv. R. Telo časti in božje Srce Jezusovo, kako se Marija proslavlja in pod njeno zastavo zbira nadepolna mladina, koliko novih bratovščin in odpustkov, kako se cerkvene pobožnosti vedno slovesnejše obhajajo, kako se cerkve vedno bolj lepšajo, kako se duhovniki vedno bolj zavzemajo za ljudstvo in skrbé zanj v časnem in dušnem oziru! Nov svež duh preveva katoliško cerkev. Ta duh veje iz Rima; sv. oče ga je vdihnil vernikom. Bolj kot kedaj vidimo — če bi tudi prerokbe božje ne imeli — da vse peklenske sile cerkve božje ne bodo premagale, da čim bolj se nasprotniki zaganjajo v cerkev, tem večja je gorečnost katoličanov.

Leon XIII. pa ni samó delal, pisal in opominjal, ampak je tudi mnogo molil za blagor izročene si cerkve in molitev v isti namen priporočal tudi vernikom. Zato po vsaki tihi sv. maši molimo „za spreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje svete cerkve“, molimo meseca oktobra sv. rožni venec, kličemo na pomoč sv. Jožefa itd. Da vsa ta molitev ni zastoj, vidimo ravno na

tem, kako se versko življenje probuja in poživlja.

Pa tudi za sv. očeta samega moramo moliti. Če molimo za papeža in v njegov namen, molimo za blagor vesoljne cerkve, katere vidni poglavar na zemlji je on. Sveti oče nas tudi prosi molitve zase.

Nedavno je bil škof Turinaz iz Nansija na Francoskem pri sv. očetu in ko je škof izrekel upanje, da bo sv. oče doživel še petdeseto obletnico, kar je bilo brezmadežno spočetje Marijino proglašeno za versko resnico (l. 1904.), odgovoril je sv. oče: „Jaz sem zelo star; štejem 93 let in prejmem vsak dan sv. obhajilo kot poslednjo popotnico. Da, za papeža treba je mnogo moliti!“

Ustrezimo tej želji sv. očeta! Pomnožimo še svoje molitve zanj, prejemajmo tudi mi zanj sv. obhajilo sedaj o priliki njegovega jubileja in tudi pozneje večkrat do konca njegovih dni. Kličimo k Bogu pogostokrat s sv. cerkvijo:

Molimo za našega sv. očeta Leona!

Ohrani ga, o Gospod, poživljaj in osreči ga na zemlji in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov!

Molimo!

O Bog, pastir in vladar vseh vernikov, oziraj se milostno na služabnika svojega, Leona, ki si ga hotel imeti za pastirja svoji cerkvi! Dodeli mu, prosimo, da njim, katerim je na čelu, z besedo in dejanjem k dobremu služi, da tako s čedo, ki mu je izročena, dospe v večno življenje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

V svitu večne luči.

Leon XIII. in presveti Zakrament.

Nepopisen prizor se bo 3. marca razgrnil pred očmi naših romarjev v Rimu v cerkvi sv. Petra... Prišel je zaželeni trenutek: glasno šepetanje nastaja v nešteti množici, vse se ozira proti kapeli najsvetejšega zakramenta, odkoder ga bodo prinesli... Že ga nesó: Na visokem stolu, ki ga nosijo krepki možje, sedi slaboten sivolas starček, sama kost in koža ga je, in vendar kako mil je njegov obraz, kako duhovito njegovo oko; velik duh sije iz teh oči... Zdi se kakor prikazen iz onega sveta, — ta starček je papež Leon XIII., ki že petindvajset let drži v svoji veli, tresoči se roki krmilo ladije sv. Petra, prvi pastir črede Kristusove, vidni namestnik

Jezusa Kristusa na zemlji, poglavar vesoljne sv. katoliške cerkve. Vseh neštevilnih romarjev oči zró nepremično vanj, v marsikaterem očesu se iskré solze... Kako rad bi bil tudi ti zraven, dragi bralec, kaj ne da? Ker ti pa ni mogoče, šel boš pred tabernakelj in vrela ti bo goreča molitev k Jezusu v najsv. zakramentu, ki nam je v svoji nedopovedljivi modrosti in previdnosti dal in do tako visoke častiljive starosti ohranil najvišjega pastirja, svojega namestnika Leona XIII. Da, pred tabernakelj pojdeš in tako boš izkazal najbolj Jezusu svojo hvaležnost za Leona XIII. gorečega častilca presv. Rešnjega Telesa.

Bilo je 21. junija l. 1821, na dan sv. Alojzija, ko je mladi grofč Vincenc Joahim Pecci prejel prvo sv. obhajilo. Gotovo je takrat njegovi pobožni materi

kipelo srce veselja in ginjenja, ko je videla svojega ljubelega Vincenca prvič pri angelski mizi. Pač je bilo vredno prejeto prvo sv. obhajilo tega enajstletnega dečka, ki je po navodilu svoje dobre matere že kot otrok tako rad pohitel tja pred tabernakelj. Kal pobožnosti, ki jo mu je vsadila v srce pobožna mati, je pognala in rodila prelep sad: mladenič grof Vincenc se hoče posvetiti službi altolja, Vincenc hoče Bogu darovati svoje mlado življenje in v svojih rokah nositi Jezusa v najsv. Zakramentu. Dne 31. decembra l. 1837. je kot novomašnik prvič stal pred altoljem Gospodovim.

Minulo je od tega že 65 let, odkar kot mašnik Gospodov vsak dan Bogu daruje nekrvavo daritev. Pa kako mašuje! Teško se je zdržati solz, gledati ga pred altoljem, trindevetdesetletnega sivolasega starčka, kako pobožno opravlja sv. daritev. Po sveti maši ostane vsak dan še pri eni sv. maši; na klečalniku kleči in moli. Leon XIII. je 65 let mašnik! Koliko je moral prestati v teku 65 let svojega mašništva! Pa prestal je vse britkosti, zajemajoč svojo moč iz Srca Onega, ki pod podobo belega kruha biva med nami in nas vse k sebi vabi: Pridite k meni vi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas okrepčam in poživim. Tudi kot škof je iskal vedno moči in tolažbe pred tabernakeljem in se kot škof peružijski mnogo trudil, v svoji škofiji širiti češčenje presv. Rešnjega Telesa in ljudstvo unemal za pogostno prejemanje sv. zakramentov. Sedaj dovršuje petindvajsetletni tek papeštva.

Kako se je kot poglavar sv. cerkve prizadeval, da bi pripeljal vse narode k tabernakelju, k češčenju presv. Rešnjega Telesa, k pogostnemu prejemanju sv. obhajila! Sam jetnik v Vatikanu, oropan svoje države, oropan vsega, kar mu je pobožnost prejšnjih stoletij podarila, išče vedno luči in razsvetljenja pri Jezusu, našem jetniku, v zakramentu ljubezni, pa hoče tudi, da bi vsi narodi iskali v temi današnjih dni luči pri njem, ki je edina naša pot, resnica in življenje. S kakšnim veseljem pozdravlja vsako evharistično gibanje, pozdravlja shode v čast presv. Zakramentu, ki so vedno pogostnejši in jim deli svoj blagoslov. Leta 1897. je sv. Paskala Bajlona, ki je posebno pobožno častil to presveto skrivnost, izbral za nebeškega patrona vsem častivcem presv. Rešnjega Telesa. Leta 1900 je posvetil presvetemu Srcu Jezusovemu sebe, celo cerkev in vesoljni svet. Da je prizadevanje sv. očeta v tem oziru rodilo krasne sadove, je razvidno iz tega, ker vidimo, kako zelo se je pri nas in drugod povzdignilo češčenje najsvetejšega Zakramenta.

Še enkrat pred svojo smrtjo je hotel užgati vernike za presveto Zakrament v prelepi okrožnici, ki jo je lansko leto v čast najsvetejšemu Zakramentu poslal v svet. Na večer svojega življenja, tako piše, hoče krščanskemu ljudstvu še enkrat priporočiti presveto Rešnje Telo. Potem kaže, kako je sv. cerkev vedno skrbela za čast sv. Rešnjega Telesa, kako sv. očetje, cerkveni zbori, krščanski umetniki in palme mučeništva učé in pojasnjujejo to skrivnost. Dalje piše, kako živo in krepko pomoč za potrebe našega časa imamo v najsvetejšem Zakramentu, zakaj, pravi, „Kristus

je naše življenje, Kristus je kruh življenja“. „Nesrečno z moto“ imenuje zmoto onih, ki mislijo, da je sv. obhajilo le za tiste, ki so omejenega duha. Ljubimo tedaj presv. Rešnje Telo, tako nas navdušuje dalje, saj sv. Rešnje Telo poživlja vero in razdira nevero, presveto Rešnje Telo je kruh devic, je naše upanje, je ognjišče ljubezni. Slušajmo klic sv. očeta, pomnožimo svojo gorečnost do presv. Zakramenta in zlasti te dni pred tabernakeljem goreče zdihujmo, naj nam ljubi Jezus ohrani še dolgo Leona XIII. — gorečega častilca presvete Rešnjega Telesa!

Dr. Josip Jerše.

Leon XIII. in Marijino češčenje.

Slavnega Leona XIII. slavni prednik Pij IX. je bil poseben častivec naše nebeške Matere, Marije. Do nje je imel posebno zaupanje, do nje se obračal v bridkosti, ki so zadevale njega in z njim vred celo katoliško cerkev. On je izvršil z veliko slovesnostjo od celega katoliškega sveta zaželeno proglašenje Marijinega brezmadežnega spočetja kot versko resnico; za časa njegovega vladanja se je Mati božja — in sicer ravno kot „Brezmadežno spočetje“ — prikazala v Lurdu in tam odprla zaklade milosti katoliškemu svetu.

Kakor Pij IX., tako se odlikuje tudi naš častiti slavljeneč Leon XIII. s posebnim zaupanjem, češčenjem in ljubeznijo do Marije. To sam naravnost izjavlja v pismu, pisanem marijanskemu shodu, ki je bil lani v Friburgu na Švicarskem — besede, ki smo jih že enkrat navedli —: „Ker nam od nekdaj ni nič bolj pri srcu, kakor da bi od dné do dné bolj pomnožili pobožnost do Matere božje v vernikih, zato zasledujemo z očetovsko ljubeznijo in skrbljivostjo vse, kar utrjuje in ohranjuje pobožnost in gorečnost do presvete Device med narodi.“

Leon je bil kot dijak sam ud Marijine družbe v Rimu in je kot papež večkrat pokazal svojo posebno naklonjenost in skrb za te družbe. V pismu „Nihil adeo“ z dné 8. januarja 1886., v katerem podeljuje popolni odpustek vsem udom Marijinim družb za mesečno obhajilo, imenuje družbe „izvrstne šole krščanske pobožnosti in najgotovnejša bramba mladinske nedolžnosti“.

Da bi se Marijine družbe lože ustanovljale, dovolil je naš sv. oče s pismom dné 23. junija 1885. generalu jezuitov oblast, da sme kongregacije z dovoljenjem dotičnih škofov povsod sam ustanovljati in je odločil, da za Marijine družbe ne velja določba Klemenca VIII., ki prepoveduje več bratovščin istega imena na enem kraju ustanovljati. Vsled tega so se kongregacije jele takó razširjati, kakor sami vidimo. Koliko blagoslova, koliko sreče bo to doneslo katoliškemu svetu!

Poleg Marijanskih kongregacij pa je Leon XIII. vedno na vso moč pospeševal molitev sv. rož-

ne ga venca, to od Marije same uvedeno in vernikom najbolj priljubljeno češčenje Matere božje. Kakor se je za časa Pija IX. razširila majnikova pobožnost, šmarnice, takó za Leona XIII. rožnovenska pobožnost meseca vinotoka. Povzdignil je praznik rožnega venca, v lavretanske litanije vpletel novo cvetico „Kraljica presvetega rožnega venca“ in v vsakoletnih okrožnicah o sv. rožnem vencu vspodbujal vernike k novi gorečnosti za to molitev.

Sv. oče pa zlasti želi, da rožnega venca ne molimo samo za svoje osebne in zasebne potrebe, ampak za potrebe celega krščanstva. „Po božjem razsvetljenju“ — pravi v eni svojih okrožnic — „je izprevidel sv. Dominik, da bo ta molitev kakor najmočnejše orožje sovražnike božje premagala in v beg zapodila. Kajti, ko so to molitev uvedli, jela se je vračati vera, pobožnost, edinost, razpršili pa so se naklepi in spletke krivovercev; mnogi zmotenci so se vrnili k resnici, in orožje katoličanov je uničilo besnost brezbožnikov. Zgled naših prednikov nas priganja, da tudi sedaj rabimo isto mogočno orožje, da s posredovanjem presvete Device dosežemo isto pomoč v naših potrebah od njenega Sina, Jezusa Kristusa. Saj poznate, častiti bratje, dolgotrajne in težke stiske in boje sv. cerkve! Zato sedaj skoro nič manj ne potrebujemo božje pomoči, kakor v dnevih, ko je veliki Dominik uvedel Marijin rožni venec v ozdravljenje ran svojega časa. Mi smatramo to za božjo naredbo, da v teh tako burnih časih med krščanskimi narodi takó lepo cvete češčenje prevzvišene Device. Po našem opominovanju uneti, naj se pa verniki z vsak dan rastočo gorečnostjo podajajo v varstvo Marijino. Skupne in srčne prošnje bo nebeška patrona človeškega rodú rada vsprejela in zlahka dosegla, da bodo dobri v čednosti rasli, zmotenci se spoznali in spreobrnili, Bog, maščevalec hudobnih, se potolažil ter krščanstvu dodelil toliko zaželeni mir.“

Iz tega spoznamo zaupanje Leonovo do Marije in lahko bi ga tudi kakor Pija IX. imenovali „Marijinega papeža“. Vidimo pa tudi, kaj želi v tem oziru — od nas.

Marijo častiti in na pomoč klicati, v Marijine družbe se zbirati, te družbe v pravem duhu voditi, po njih pravilih natanko ravnati in živeti, rožni venec pridno in pobožno moliti za velike potrebe svete cerkve, to so želje sv. očeta. Izpolnimo mu te želje. To bo najprimernejši dar za njegov slavn jubilej!

Razgled po katoliškem svetu.

Naši rimski romarji se bodo odpeljali v četrtek, 26. svečana, proti Rimu. Bog jim daj srečno pot!

Slovesnosti v Rimu ob papeževem jubileju. Dne 20. svečana obletnica izvolitve Leona XIII.: V Rim došli romarji imajo pri papežu avdienco (vsprejem). V Rimu navzoči kardinali in škofje izročé sv. očetu zlato tiaro (papežovo kapo), znamenje trojne papeževske oblasti, dar vernikov celega sveta. — Slavnostni odbor izročí sv. očetu dar v denarji za popravilo cerkve v Lateranu, škofijske cerkve pa-

pežev. — Škofje izročé papežu zlato ključé, znamenje najvišje papeževske oblasti.

Dne 20., 21. in 22. svečana slovesna tridnevna v cerkvi sv. apostolov, ki jo priredé župniki rimski in jo završi kardinalvikar Respighi.

V nedeljo, 22. svečana, obed za 1000 revežev v Vatikanu (papeževi palači) na čast papežu, očetu revežev.

V torek, 3. marca obletnica kronanja Leona XIII.: Papežev slovesen vhod v cerkev svetega Petra. Papeža bodo prinesli v cerkev na slavnostnem sedežu, pri tem bo imel na glavi zlato tiaro, podarjene mu 20. svečana. Navzoči bodo v cerkvi vsi takrat v Rimu bivajoči romarji, med njimi tudi naši. Papež podeli blagoslov celemu svetu in zapoje zahvalno pesem „Te Deum“.

V četrtek, 5. sušca, slovesna akademija v cerkvi sv. apostolov. Govor bo imel kardinal Ferrata. Glasbene in pevske točke bo vodil slavn glasbenik Lorenc Perosi.

Dne 6., 7. in 8. sušca slovesna tridnevna v cerkvi del Gesu. Pridigal bo med drugimi kardinal Satolli. Blagoslov z Najsvetejšim ob koncu bodo podelili trije kardinali.

V torek 28. aprila, bo Leon XIII. doživel natančno leta, mesece in dneve papeževanja sv. Petra v Rimu. Rimski slavnostni odbor, mednarodni odbor, deputacije in v Rimu navzoči romarji bodo izročili sv. očetu svoje častitke in voščila v imenu celega katoliškega sveta.

Z Dunaja. Dne 19. januarja je obhajalo katoliško mladeniško društvo 6. Dunajskega okraja v veliki glasbeni dvorani veliko in krasno svečanost, da proslavi 25letno vladanje svetega Očeta Leona XIII. Slavnosti se je udeležilo obilno bratskih društev z zastavami ter izredno veliko dunajske gospode. Ko je predsednik otvoril slavnostni večer, zapel je mnogobrojen pevski zbor med spremljanjem orgelj in orkestra — skupno je sodelovalo 300 udov — društveno pesem. Potem je veleč. g. o. Kolb iz Družbe Jezusove v prekrasnem, pristrčnem govoru slavil svetega očeta, luč z neba, kot „človeka, ki je od Boga poslan, da spričuje o Luči“. Jezus Kristus je ona prava Luč, Leon pa od Boga postavljen, da daje spričevanje tej Luči. Da, v današnjih časih, ko se novodobno poganstvo šopiri zlasti po visokih šolah, kjer se zametujejo temeljne resnice krščanstva, v tej temini, v tej grozoviti zmešnjavi, ko brezbožni učenjaki zametujejo Kristusa, Sina božjega, Odrešenika, v teh viharjih stoji častitljiv starček na trdni skali in kliče v svet: Jezus Kristus je Sin božji, On je Beseda, ki je meso postala in med nami prebivala in še vedno biva med nami v Zakramentu ljubezni. Tako kliče sveti oče, namestnik Kristusov, ter povzdiguje roke proti nebu, govoreč: „Mi pa smo verovali in spoznali, da si Ti Kristus, Sin božji.“ Pa, kolikorkrat sveti oče v živi veri govore besede: „Ti si Kristus, Sin živega Boga“, tolikokrat odmeva nazaj z nebes ter doni, da se sliši po vsem svetu: „Ti si Peter, ti si skala, na kateri je zidana sveta cerkev; peklena vrata je ne bodo premagala.“ In zopet kliče sveti oče: „Ti si Kristus, Sin živega Boga! In v imenu celega človeštva ponavlja ono najslavnejše delo, ki ga je dovršil pred nekaj leti, namreč

posvetitev človeškega rodu božjemu Srcu Jezusovemu ter pristrčno govori: Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu! Tvoji smo, Tvoji hočemo biti. Ne le verne, udane otroke izroča presvetemu Srcu, ampak tudi one nesrečne, ki niso v pravi cerkvi, da bi se že skoraj zbrali v enem hlevu in bi se glasila hvalnica božjemu Srcu od kraja do kraja zemlje. Ko pa mi, zvesti sinovi svete cerkve, s svetim očetom iz dna duše polni hvaležnosti ponavljamo besede: Tvoji smo, Tvoji hočemo biti, prosimo tudi, da bi presladki Jezus dodelil svetemu očetu, starčku Leonu, da se po tem trudapolnem življenju za vselej odpočije ob presladkem Srcu Jezusovem, in nam pričujočim, da se snidemo s svojim ljubljanim očetom tam, kjer ne bo več ločitve. Tako nekako je končal slavnostni govornik, ki je vidno ganil srca navdušenih poslušalcev. — Sledila je papeževa himna (svečana pesem), potem pa prolog (slovesen govor), ki ga je zložil dr. Rihard pl. Kralik, govoril pa vrli dvorni igralec Jakob Schreiner. Nazadnje je zopet zbor z orkestrom zapel slavnostno pesem, med katero so se male deklice v belih oblačilih poklanjale svetemu očetu pred doprskim kipom, ki je odseval v mili luči; — kar se odgrne zagrinjalo in prelepa podoba Jezusova v naravni velikosti se prikaže: presveto Srce Jezusovo sprejema svetega očeta v svoje varstvo. Slednjič je podelil pomožni škof Marschall vsem zbranim papežev blagoslov, potem so zapeli cesarsko pesem in tako je bila končana prelepa slovesnost.

Cerkveni razgled po domovini.

Iz Lesec. Dragi bralci našega cenjenega lista, vem da boste z veseljem brali moje vrstice. Ker nobenega dopisa ne berem nikdar v kakem listu iz Lesec, primem danes jaz z veseljem srcem pero v težko roko, da sporočim nekoliko vrstic o našem sv. misijonu. Pričeli smo sv. misijon 14. in dokončali 21. grudna. Prva dva dneva je bil silno hud mraz; mislilo se je, ljudi bo mraz doma pridrževal; ali hvala Bogu, tretji dan je nemudoma mraz ponehal. Gotovo je prošnja pobožnih duš pri naši farni pomočnici Mariji Devici pomagala. Ker je tako hud mraz nakrat prenehal, so ljudje kar trumoma vreli v cerkev poslušat jedrnate besede gg. misijonarjev. Še za hišnega varuha ni hotel biti nobeden doma, vsak se je hotel celega sv. misijona udeležiti. Hvala Bogu, udeležili so se tudi gospodje in delavci s kolo dvora, mislim da je malokateri izostal. Ne moremo pa nikdar biti dosti hvaležni našemu častitemu gospodu župniku za obilni trud posebno pri svetem misijonu in za ustanovitev Marijine družbe, kakor tudi gg. misijonarjema Javševcu in Nastranu, ker sta tako jedrnato in goreče govorila. Tako lepe procesije, kakor smo jo imeli ob sklepu misijona, še stari ljudje ne pomnijo, ker ta dan so dekleta Marijine družbe privikrat pred Najsvetejšim svetile. Ginjeno je bilo vsako oko. Pri slovesu gg. misijonarjev smo se ločili s solznimi očmi in se jima priporočili v molitev. Tudi mi se jih bomo spominjali pri naši farni patroni Mariji devici, da jih ohrani še mnogo let čvrste za apostolsko delo pri sv. misijonih: Z Bogom!

F. B.

Iz Gorij. Spominčica na grob. Redko se primeri na deželi tako veličasten pogreb, kot ga je imela v Gorjah pokojna Ivana Poklukar (Žagarjeva s Krnice). Redkokdaj pa vidimo tudi tako očitno srečno smrt, kakor je bila smrt blage pokojnice. Že več časa je bilo njeno zdravje bolj rahlo. Bila je pripravljena vedno, ker je umevala v življenju klic Gospodov: „Cujte, ker ne veste ne dneva, ne ure!“ Zato ji je Bog naklonil del plačila že pred smrtjo. To plačilo je bilo sv. obhajilo, ki ga je prejela komaj nekaj ur pred smrtjo v domači cerkvi nevede, da je to zanj popotnica v večnost. Kakor nas je tedaj pretresel glas o njeni smrti, vendar smo jo vsi blagorovali, rekoč: „Glejte, kako je srečna; danes zjutraj je bila pri spovedi in sv. obhajilu; tako umira pravični!“ Nam vsem pa je bila ta nagla, a vendar srečna smrt očividni dokaz, da Bog tega ne zapusti, ki njega ljubi. — In prišli smo od blizu in daleč, da ti izkažemo zadnjo čast tostran groba. Veličasten sprevod pogrebcev je pričal, da ljudje znajo ceniti blago in dobrotno srce, kakršno je bilo tvoje. Ko smo stali ob robu tvojega groba in ti zaklicali zadnji „Z Bogom!“ tedaj pa so znova pričale solze v očeh te množice, da smo izgubili s tabo blago dobrotnico in spoštovanja vredno, verno katoličanko. Bodi ti zemljica lahka!

— c.

* * *

Postni pastirski list za ljubljansko škofijo govori o čiščenju presv. Srca Jezusovega: o notranjem čiščenju, posvečenju, spravi in zadoščenju, svetem obhajilu, sv. maši, obiskovanju Sv. R. Telesa. Pri tem se presvetli gospod knezoškof mimogredé dotaknejo mnogih drugih zadev, napak, ki se jih treba varovati, — pred vsem žganjepitja, kateremu napovedó odločen boj, — čednosti, v katerih se moramo vaditi, in prilik k dobremu, katerih se moramo posluževati. Konečno omenjajo svojih zavodov, ki so posvečeni — kakor napis na čelu poslopja govori — „Kristusu, Zveličarju sveta“. Škof mašujejo vsako prvo soboto v mesecu za vse dobrotnike zavodov. Če Bog dá srečo, se bodo — v kljub mnogim zaprekam — prihodnjo jesen (l. 1904) zavodi otvorili. Podpirajmo škofa pri plemenitem in sila važnem delu!

Postni pastirski list za lavantinsko škofijo razpravlja o sv. očetu in njega petindvajsetletnem jubileju. Premilostni gospod knezoškof Mihael naštevajo v svojem listu vse okrožnice sv. očeta, navaajo vzroke, zakaj moramo sv. očeta spoštovati in ljubiti in kaj vse smo dolžni sv. očetu, med drugim zlasti molitve in tudi denarne podpore, da morejo zadostiti potrebam sv. cerkve. Pastirski list odreja, kako se bo jubilej v lavantinski škofiji obhajal, rekoč, da za to slavnostno priliko veljajo v polni meri besede psalmistove: Ukaj Bogu vsa zemlja; pojte hvalo v njegovemu imenu, dajte mu čast in hvalo!

Naznanilo nočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 5. in 6. marcem bodo moški molili presveti Zakrament v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 6. ura: Čiščenje sv. ran in sv. obličja našega Gospoda Jezusa Kristusa. Uljudno se vabite vsi krščanski možje in mladeniči, da se nočnega čiščenja v vedno obilnejšem številu udeležujete.

Moška in mladeniška Marijina družba v Ljubljani. Če je kje v naši deželi potrebna Marijina družba, če je kje potrebno zbirati mladeniče in može, jih navajati h krščanskemu življenju, jim vlivati krščanskega poguma, da se ne sramujejo svoje vere očitno izpoznavati, je to gotovo najpotrebneje v Ljubljani, kjer je med moštvom toliko verske brezbriznosti, toliko slabih zgledov, toliko zapeljevanja, toliko prilik za greh. Taka družba se je ustanovila preteklo leto na praznik presv. R. Telesa, kakor pravijo pravila: ob petindvajsetletnici slavnega vladanja papeža Leona XIII. Gotovo je tako praznovanje papeževga jubileja najbolj po željah in po srcu svetega očeta samega. — Družba ima svoje shode vsak mesec dva krat v križarski cerkvi in sicer poleti ob pondeljkih ob osmih, po zimi ob nedeljah ob šestih zvečer. Doslej šteje družba 60 udov, mož in mladeničev, in blizo 40 kandidatov, ki želé vstopiti. Ko bo število dovolj naraslo, se bo družba razdelila v moško in mladeniško. Možje, ki imajo veselje do pobožne družbe in hočejo zgledno krščansko živeti, sv. vero pogumno izpoznavati in zlasti tisti, ki imajo želje, apostolsko delovati, so prijazno vabljeni v družbo. Prav posebno si pa še želimo mladeničev, ki so še bolj v nevarnosti za poštenje in čednost. Opozarjamo in prosimo vse, ki so v dotiki z mladimi ljudmi, katerim želé dobro, naj jih opomni na družbo ali sami privedejo vanjo. Oglasiti se treba ob shodih po končanem opravilu v zakristiji ali pa pri uredniku našega lista ob kateremkoli času.

Varujte se zapeljivih knjig!! Pred seboj imamo tri brošure: „Pravoverni katoličan“, „Grešnikov prijatelj“, „Verujem v odpuščenje grehov“; o neki drugi brošuri pa slišimo, da se razširja med ljudmi: „Zakaj duhovni prepovedujejo brati sveto pismo?“ To so krivoverske ali pa praznoverske knjižure. Vsak, kdor jih dobi, jih je v vesti dolžan duhovniku izročiti ali uničiti! — Vpišite pa se v družbo sv. Mohorja, ki nam po daja krasno „Sveto pismo“.

Odpustki meseca marca 1903.

Da dobimo odpustke moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti moramo dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za **popolni** odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v **določeni** cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. **Nedelja, I. v mesecu.** Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. R. Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; udom *brat. presv. Srca Jezusovega* pa danes ali prvi petek proti navadnim pogojem.

5. **Četrtek, I. v mesecu.** Popolni odpustek udom *brat. presv. Reš. Telesa* v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

6. **Petek, I. v mesecu.** Sv. Koleta, devica 2. reda sv. Frančiška. Popolni odpustek: a) *vsem vernikom*, ki

gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratov. presv. Rešnjega Telesa, kakor včera; c) *tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

7. **Sobota.** Danes in *vsako soboto* v postu popoln odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

9. **Ponedeljek.** Sv. Katarina Bol., devica 2. reda sv. Frančiška. *Tretjerednikom* popoln odpustek, kakor 6. dan t. m.

12. **Četrtek.** Sv. Gregorij, papež. Popolni odpustek udom *brat. presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi.

19. **Četrtek.** Sv. Jožef. *Tretjerednikom* vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom *brat. presv. Rešnjega Telesa*, kakor I. četrtek; b) udom *bratovščine presv. Srca Jezus.*, v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski cerkvi določiti kako drugo dobro delo; c) udom *družbe sv. Detinstva*; d) udom *škapulir. bratov. karmelske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; f) udom *brat. prečist. Srca Mar.*; g) udom *družbe krščanskih družin*; h) udom *brat. za duše v vicah*.

24. **Torek.** Zveličani Tomažij iz teatinskega reda. Popolni odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

25. **Sreda. Oznanjenje Mariji Devici.** Popolni odpustek: a) *tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udom *brat. presv. Reš. Telesa*, kakor I. četrtek; c) udom *brat. presv. Srca Jezusovega* kakor 19. dan t. m.; d) udom *brat. naše ljube Gospe presv. Srca* v bratovski cerkvi; e) udom *Marijine družbe*; f) udom *škapulirske brat. karmelske M. b.* v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; h) udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; i) udom *bratov. prečist. Srca Mar.*; j) udom *družbe kršč. družin*; k) udom *brat. za duše v vicah*.

29. **Tiha nedelja in zadnja v mesecu.** Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; b) udom *brat. žalostne M. B.* s črnim škapulirjem; c) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec sušec namen svetega očeta: Češčenje sv. Jožefa.

Za posamezne dni: 1. Sveti oče; 2. Sveti oče; 3. Sv. oče; 4. Da bi se v neki župniji uvedla Marijina družba; 5. Neki dijak v nevarnosti, da zgubi vero in čistost; 6. Bolno dekle za zdravje; 7. Duh zatajevanja; 8. Katoliški učenjaki; 9. Usmiljeni bratje; 10. Neka cerkvena pevka; 11. Neki stariši, da bi bili zdravi in dva brata, da bi se sporazumela; 12. Neki mož, udan pijanosti in njegova žena, da bi mogla prenašati svoje žalostno stanje; 13. Bolan duhovnik; 14. Neka oseba, ki mnogo trpi; 15. Nevarno bolan deček; 16. Koroški Slovenci, da bi ohranili živo vero in narodnost svojo; 17. Izobraževalna društva, da bi se ustanavljala in v pravem duhu vodila; 18. Da bi vsi dobro opravili velikonočno spoved; 19. Neko važno zidanje; 20. Katoliški možje; 21. Boj zoper pijančevanje; 22. Družbe treznosti; 23. Škofovi zavodi; 24. Neki pijanec, da bi se mogel premagati; 25. Ricmanjski zapeljanci, da bi se zmodrili; 26. Marijine družbe; 27. Neki katoliški hrvatski časnik; 28. Afriški misijoni; 29. Slovenci na tujem; 30. Devetnajst zadev, ki nam jih je priporočila neka oseba; 31. Vsi, ki so našim prošnjam priporočeni.